

20.10.2024 – EGO – zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo.

Čtení: Jan 12,20-36; Galat 6,5-10

Písně: Jen tobě patří chvála; pěvecký soubor; 598 – Chléb, víno, slunce;
599 – Všechno, co mám, je, Pane tvé

Víš, co to je? Správně, zrnko pšenice. Ale pozor, není obyčejné, je naprosto zvláštní. Jmenuje se Ego.

Loni v srpnu pokosil sedlák pšenici, svázal ji do snopů a přivezl do stodoly. Během studených zimních dnů pšenici vymlátil a teď leží všechno obilí na jedné velké hromadě i naše zrnko Ego.

Ego vědělo, že je něco zvláštního, a zanedlouho to věděla také všechna ostatní zrnka. Proto mu začala říkat Ego.

Ego je zkratka slova egoista víš, kdo je to egoista? Je to někdo, kdo myslí pořád jen a jen na sebe, je to sobec. Takové bylo naše Ego.

Jednou ráno vyšel sedlák ve svých těžkých botách do stodoly, přes rameno několik prázdných jutových pytlů a v ruce lopatku. Vesele si pískal, když do pytlů sypal obilí. Plné pytle pevně zavázal, aby je mohl odvézt do mlýna. Mlynář vysype obilí do mlýna, který dělá obrovský rámus. Mezi těžkými mlýnskými kameny se zrníčka rozdrtí na jemnou mouku, ze které se pak dají péct samé dobroty.

Naše Ego brzy pochopilo, o co se jedná a v letu se schovalo za kolo vozu. Zlobilo se, bručelo si pro sebe: „*Přece se nenechám odnést do mlýna! Nechci, aby ze mě byla mouka a chleba! To ze mě určitě nebude!*“ Ven se odvážilo teprve tehdy, až byl vzduch čistý! Když zase vylezlo z úkrytu, ve stodole zůstala už jen malá hromádka zrní. I Ego patřilo mezi zbylé zrní. Sedlák ho nenašel a Ego si myslelo, že tím je to vyřízeno.

Postupně se dny prodlužovaly a noci krátily. Ze zbylého sněhu začaly odvážně vykukovat sněženky. Přicházelo jaro. I Ego se cítilo dobře.

Jednoho dne přišel sedlák zase s pytlím a lopatou. Ego uniklo o vlásek jen díky tomu, že velkým skokem vyletělo zase za kolo vozu.

Sedlák naplnil pytlím zrní a odnesl je na zorané pole. Tam pomocí traktoru a secího stroje zasel všechna pšeničná zrnka. Padnou do země, umřou a přinesou velkou úrodu, k tomu jsou zrníčka určena.

Když Ego zase vykuklo zpod kola vozu, myslelo si, že je samo. Ale tu začala vylézat i jiná zrnka. Byla schovaná ve skulinách, v seně nebo mezi dřívím. I ona se jmenovala Ego. Společně nadávala na sedláka. Nechtěla se nechat použít, nechtěla, aby z nich byla mouka. Nikdy se nenechají zasít do zorané půdy, aby umřela, přinesla užitek, aby se hladové děti i dospělí mohli dosyta najíst chleba.

Léto uplynulo. Blížil se čas další žně. Sedlák poslal svého sluhu s metlou, aby stodolu vymetl. Ten udělal pořádek i za koly vozu, vyčistil všechny skuliny a všude bylo čisto. Všechny hromádky smetí nabral na lopatu a mezi odpadky vysypal také Ego a jeho společníky.

Tam ve tmě bylo zbylým zrníčkům smutno a jen se ptala, jaký smysl měl jejich život. Dokázal bys jim na to odpovědět?

Podzimní sklizeň jarních plodin

Vždycky jsem si rád něco představoval. A protože jsem naštěstí nebo naneštěstí člověk obdařený opravdu bujnou fantazií, snadno si poradím i s docela hmm... neobvyklými představami. Občas například rád přemýšlím o tom, jakým starým dědkem bych chtěl být, kdyby mi Bůh dopřál dožít se vysokého věku. I když to mnohým může připadat velmi zvláštní, ve skutečnosti je to velmi užitečné. Koneckonců žádný podzim nepřinese bohatou úrodu a zralé plody, pokud se na jaře nezasadí. To, jak budou pole

vypadat v době sklizně, závisí na tom, zda bude dobré osivo zaseto ve správný čas. **Bible nás učí, že co dnes zasejeme, to v budoucnu sklídíme.**

Nemylte se, Bůh se nenechá vysmívat, neboť co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo totiž rozsévá svému tělu, sklídí z těla zkázu, ale kdo rozsévá Duchu, sklídí z Ducha věčný život. A nepřestávejme konat dobro, neboť v pravý čas budeme sklízet bez únavy. (Gal 6,7-9)

Sladké nebo hořké ovoce

V životě křesťana není důležitý jen začátek, ale především konec. Autor listu Židům nás vybízí, abychom pamatovali na své vůdce, kteří vám hlásali Boží slovo, a vzhledem ke konci jejich života napodobovali jejich víru (Žid 13,7). Je možné dobře začít, ale bylo mnoho těch, kteří rychle podleli únavě, propadli sklíčenosti a závod vzdali.

Můj duchovní otec, který působil jako laický kazatel téměř čtyřicet let, mi nejednou vyprávěl, jak s bolestí v srdci sledoval proces stárnutí některých bratří a sester. Zejména když přišel do domácnosti jako elektrikář něco opravovat, nebo vyřešit ... Bohužel ne ve všech případech šlo o krásné obrazy přinášející slávu Bohu. Někdy nevyřešené problémy z minulosti, nepřiznané hříchy, duchovní zanedbávání, nedostatek víry, důvěry nebo pokory způsobily, že člověk upadl do hořkosti, reptání, duchovní vlačnosti. Místo aby oslavoval svého Stvořitele a připravoval se na setkání s ním, jeho chování bylo v rozporu s poselstvím evangelia o milosti a Boží věrnosti a často znepríjemňovalo život jeho okolí i těm, kteří o něj pečovali.

Stáří vůbec nemusí vypadat takto. Naopak, Bible nám ukazuje zcela jiný obraz: *Zasazení v Hospodinově domě, vyrůstají v nádvořích našeho Boha. Ještě ve stáří přinášejí plody, jsou v plné síle a svěžesti, aby hlásaly, že Hospodin je spravedlivý, že je mým útočištěm a že v něm není nepravosti (Žalm 92,14-16).* Kálebův příběh svědčí o pravdivosti těchto slov.

Bud' k boji, bud' na pochodu

Když Izraelci pod vedením Jozua po čtyřiceti letech putování pouští začali dobývat kanaánskou zemi, kterou jim Bůh zaslíbil, přistoupili synové Judovi k vůdci v Gilgálu. Byl mezi nimi i pětaosmdesátiletý Káleb. Tento věrný Boží služebník vydává úžasné svědectví: *Jsem i dnes stejně silný jako v den, kdy mě Mojžíš poslal, a jaká byla moje síla tehdy, taková je moje síla i nyní, ať už do boje, nebo na pochod (Joz 14,11).* A přesto se posledních čtyřicet let lopotil na poušti a sledoval, jak celé jeho pokolení pomalu vymírá. Zatímco jeho fyzická kondice je neuvěřitelně působivá, ještě velkolepější je stav jeho ducha.

S čím se Káleb obrací na Jozua? Přeje si získat hornatou zemi Hebron. Slovo „obdržet“ je zde možná až trochu nešťastné. Žádá totiž o svolení bojovat o tuto zemi, a pokud je to Boží vůle, dobýt ji jako své dědictví v zaslíbené zemi. Tento krátký úryvek (Joz 14,12-14) obsahuje několik nesmírně důležitých duchovních ponaučení, která stojí za to si blíže prohlédnout....

Pokojný podzimní čas u stolu nebo spižírén naplněných Božími dary,
přeje Štěpán M.